

denne Reklamerings skulde jo være til Gavn for hele det danske Landbrug. Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at den Omsætning, som vi har med Landbrugsprodukter, nu er saa højt oppe, at vi aarlig er omkring ved 400 Mill. Kr. Da nu Reklamen spiller en stor Rolle paa Verdensmarkedet, og vi er en saa stor Leverandør i England, synes jeg nok, at der kunde være noget i, at alle de Foranstaltninger, som vi har gjort for at forbedre Varerne: at vi ikke bruger Borsyre til Smør, at vi har dette store Dyrslægetilsyn med vore Kreaturer, vore Svin o. s. v., daglig stod omtalt i de engelske Blade, saaledes at de kunde komme til Kundskab derovre, og at vi fik den rette Nytte af alle de Foranstaltninger, vi her foretager, og ogsaa den Nytte af det Lurmærke paa vort Smør, som vi nu er i Færd med at vedtage.

Ministeren for Handel og Søfart (Muus): Hensigten med denne Lov er ikke i og for sig, at der skulde reklameres, den virker for saa vidt omvendt, idet den skal beskytte vore danske Varer mod, at andre kan angribe dem. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om: Reklame kan man ikke sige andet, end at der fra Danmarks Side er gjort ret betydeligt; jeg skal særlig henpege paa Harald Fabers Virksomhed i London, ja i det hele taget i England; hvor han, med Bemyndigelse fra Ministeriet, øjeblikkelig er skredet ind, hvor som helst der opdagedes Forfalskninger med danske Varer og den Art Ting, og jeg tror, at man rolig kan sige, at netop vort danske Smør overalt i England er bekendt for sin Godhed.

Døcker: Jeg vil gerne gøre den Bemærkning til det ærede 12te kongevalgte Medlem (Bojsen), at jeg, som den højtærede Minister ogsaa udtalte, tror, at det er ret forkert at kalde Lurmærket et Reklamemærke. Nej, det er en Beskyttelse af den Kvalitet, som skal indeholdes indenfor de Smørtræer, som bærer Lurmærket. Det er Smørrets Kvalitet, som selv skal være Reklamen, og det betyder, at det er et saa godt Produkt, at Staten kan sætte sit Mærke derpaa. Naar dette Mærke findes, maa det være et godt Produkt, men Reklame bør det ikke være, og er det heller ikke.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908 om nye Jernbaneanlæg m. v. (Gerrild—Grenaa-Banen).

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1325; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 2289.)

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslagets Indhold og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Villars Lunn): Som ærede Medlemmer vil have set, har Udvalget været enigt om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og der er derfor formentlig ingen Anledning for mig som Ordfører til at optage Tingets Tid med en længere Udvikling. Det eneste, jeg finder Anledning til at bemærke, er, at der i Udvalget har været en Divergens, hvorved to ærede Medlemmer, som desværre ikke er til Stede her, har udtalt sig imod den § 2, som Lovforslaget indeholder. Jeg maa maaske derfor i al Korthed sige, at det kun drejer sig om, hvorvidt der skulde gives Ministeriet Samtykke til at indføre Koncessionen for Gerrild—Grenaa-Banen paa et Aars Bevilling til Privatbaner, hvor der i Forvejen var optaget 4 Baner, 2 Øbaner og 2 jydsk Baner. Dette har Udvalgets Flertal fundet absolut rigtigt, fordi Gerrild—Grenaa-Banen i Virkeligheden var vedtaget ved Loven af 1908, og derfor bør den betragtes, som om den havde en samtidig Ret til at faa Koncession paa det Stykke af den, som er blevet gennemført, nemlig Stykket fra Ryomgaard til Gerrild. Vi mener, at Staten ikke kommer til at give mere ud i det enkelte Aar ved, at dette Baneanlæg optages som Nr. 5. Der sker altsaa ikke Uret mod nogen anden Part, nogen anden Koncessionssøger, og der sker heller ikke Uret mod Statskassen, derfor har Flertallet i Udvalget fundet det ganske korrekt, at Ministeren har søgt at faa gennemført denne § 2, og vi støtter ham ved at indstille den til uforandret Vedtagelse.